

DE GESCHIEDENIS VAN DE JAZZ (26) zon. 6.4.80 - H III - 19.30-20.00

Dat was Simon Korteweg, dit is H III, NOS Jazz, Mdr. De Geschiedenis van de Jazz, deel 26.

laat 1 Duke Ellington: Swampy River (Duke Ellington)
Kant 4/band 3 - 2:48 - CBS 67264

Voor de maatschappij Okeh speelde Duke Ellington op 1 oktober 1928 solo-piano: zijn "Swampy River" waarin resten van ragtime, en flarden Harlem-stride-piano zoals hij die hoorde bij James P. Johnson en Willie 'The Lion' Smith. Daarna werden aan aantal orkeststukken opgenomen, met twee gasten. Zangeres Baby Cox en blueszanger/gitarist Lonnie Johnson die daarnaast ook jazz-gitarist was.

Net als Adelaide Hall in "Creole love call" gebruikt Ellington de stem van Baby Cox instrumentaal en laat haar ook 'growl' zingen, zoals Bubber Miley trompet speelt. 'Growl'; spelen of zingen met een schor geluid, werd ook wel 'jungle style' genoemd, 't had alles te maken met de blanke, down-town Manhattan, belangstelling voor zwart Harlem, uptown-Manhattan. Namelijk het idee: Negers - primitief, vrijer en losser dan wij - een oer-gevoel - dus: Afrika.

Vandaar ook die aankleding van de Cotton Club waar Ellington speelde: een interieur als een jungle. En het had allemaal niets te maken met de groep zwarte intellectuelen, vooral dichters en schrijvers, die de Harlem Renaissance teweeg brachten. Dit was: Negertje kijken en luisteren, semi uit de band springen, illegaal alcohol drinken, daarna weer veilig terug naar de witte wereld bezuiden Central Park.

Maar in dit geval, bij Duke Ellington, leverden snobbisme en commercie muziek op, jazz, van hoog artistiek niveau. "The mooche".

dem Duke Ellington and his Orchestra: The Mooche (Duke Ellington)
Kant 4/band 4 - 3:10 - idem

Allereerste uitvoering-op-de-plaat van Duke Ellington's "The Mooche", eerste van twee takes, 1 oktober 1928 voor Okeh. Soli door Bubber Miley-trompet, klarinettist Barney Bigard, ~~met~~ gitarist Lonnie Johnson, zangeres Baby Cox, altsaxofonist Johnny Hodges en weer Miley.

De Ellington band begeleidde de shows in de Cotton Club, en verzorgde de dansmuziek. Uit dezelfde session: "Hot and bothered".

idem Duke Ellington a/h Orchestra: Hot and bothered (Duke Ellington)
Kant 4/band 6 - 3:17 - idem

In één take: "Hot and bothered", 1 oktober '28, met solistisch Artie Whetsol-trompet, een z.g. 'chase chorus' -om en om een aantal maten- in dit geval door trompettist Bubber Miley en zangeres Baby Cox, daarna klarinettist Barney Bigard, gitarist Lonnie Johnson en altsaxofonist Johnny Hodges.

John Cornelius Hodges, genoemd Johnny, bijgenaamd 'Rabbit' (Konijn) dat verkort werd tot Rab, (vanwege de uit zijn jeugd stammende liefde voor salades) werd 25 juli 1906 in Cambridge, Massachusetts, geboren. Op zijn 14e was hij altsaxofoon gaan spelen, Sidney Bechet bracht hem het een en ander bij van 't sopraansaxofoonspel - en dat was in Boston. In New York werkte hij bij Chick Webb, korte tijd bij Luckey Roberts en in mei 1928 nam hij bij Duke Ellington de plaats van Otto Hardwicke in. Tot zijn dood in 1970 zou hij, met uitzondering van de periode 1951-55, bij Ellington blijven spelen, uiteindelijk de stersolist van 't orkest worden en tot de opkomst van Charlie Parker in de tweede helft van de jaren veertig, de grote altsaxofonist in de jazzwereld zijn. Klarinettist Albany Leon Bigard, genoemd Barney, was vier maanden ouder, hij werd 3 maart 1906 in New Orleans geboren en Ellington koos hem als opvolger van Rudy Jackson vanwege zijn vloeiende New Orleans-stijl en dat pure hout-geluid in het lage register. Voór Bigard in december '27 bij Ellington kwam, speelde hij in zijn geboortestad, sinds 1924 in Chicago, bij King Oliver en Dave Peyton, toerde later met Oliver en begon in New York bij Luis Russell, ook leider van een band uit New Orleans. Bigard was klarinetsolist bij Ellington, in de drie-mans rietsectie, (Hodges alt- ~~en sopraan~~, Harry Carney bariton) ~~en altsaxofoon~~, was hij de tenorsaxofonist.

Een heel enkele keer soleerde hij op de tenor, zoals in "Misty mornin'"
plaat 2 The Whoopee Makers: Misty mornin' (Duke Ellington, Artie Whetsol)
Kant A/band 4 - 2:54 - VJM VLP-9

De Duke Ellington band onder het pseudoniem 'The Whoopee Makers' in november 1928 voor Pathé met een stuk van Ellington en de trompettist die ook solo speelde, Artie Whetsol. "Misty mornin'" was de derde van drie takes. Dat woord 'takes' gaat hierover: de grammofoonplaat-groeven werden met de snijnaald in een dikke plaat van keiharde was gebijteld. In 't begin van deze eeuw kon die wasplaat niet gespeeld worden en nam men, wanneer het muzikale resultaat niet helemaal bevredigend ~~was~~, leek één en hetzelfde stuk meerdere keren achter elkaar op. Die opnamen kregen een nummer: -1, 2, 3, 4 of nog meer, ook wel letters A-B-C-D etc. vanzelfsprekend, en dat waren ~~de~~ even zovele 'takes'. Dan werden er matrijzen ~~van~~ gemaakt waarmee proefplaten konden worden geperst en beluisterd, zodat de beste uitgebracht kon worden. Later was het mogelijk meteen die wasplaten af te luisteren, (wat het procédé versnelde), maar het systeem van de 'takes' bleef onaangetast. En "Misty mornin'" was dus de derde en laatste van de drie gemaakte takes.

In november '28 werd de trompetsectie van de Ellington ^(band) uitgebreid van twee tot drie musici. Het orkest zag er toen zo uit. Bubber Miley, Artie Whetsol en Freddy Jenkins-trompetten, Joe Nanton-trombone. Johnny Hodges-alt, sopraansaxofoon en klarinet, Barney Bigard-tenorsaxofoon en klarinet, Harry Carney-bariton, alt en sopraansaxofoon, klarinet. In de ritmesectie: Duke Ellington-piano, Fred Guy-banjo, Wellman Braud-bas, Sonny Greer-drums. Er waren geen vocalisten vast aan de band verbonden. En de manager heette Irving Mills, die het orkest geweldig promoveerde op de plaat, en via de radio, wat toen heel iets anders was. De ~~plaat~~ ^{plaat} maatschappijen hadden destijds het idee dat het slecht voor de verkoop was ^{voor} ~~voor~~ voor de radio te draaien, en verbood dat. Bovendien werd meer een song dan een zangeres-zanger-of-band in de publiciteit gebracht, je had dus song-pluggers, en niets anders. De radio bracht bijgevolg altijd levende muziek, rechtstreekse uitzendingen, en in de States was men daar zeer vroeg mee. Sidney Bechet had al met de Blue Five van Clarence Williams/geregeld 'live' programma's vanuit een club gedaan, ~~XXXX~~ de muziek in de Cotton Club was, kort nadat Ellington er kwam te spelen, iedere dag van 6 tot 7 uur 's avonds -ver voor de shows begonnen- te horen. Eerst alleen in New York en omgeving via WHW, later van kust-tot-kust via Columbia Broadcasting System door de bemoeienissen van aankondiger Ted Husing. Vooral daardoor werden de Cotton Club en Duke Ellington zeer populair. ~~Er~~ Er kwam zoveel dik-betalend publiek dat Ellington de bazen van de club een verzachting van de tot dan gevoerde strikte rassescheiding kon afdwingen.

20 november 1928: drie klarinetten in het thema van ~~XXXXXXXXXXXXXX~~
"The blues with a feeling".

Laat 3 Duke Ellington a/h Orchestra: The blues with a feeling (Ellington)
Kant A/voorlaatste band - 3:14 - CBS 68275

Dat was de vierde en laatst gemaakte take van "The blues with a feeling". Het was voor Okk ~~op~~ op 20 november '28 met soli van ~~trombone~~ ^{trombone} Joe Nanton, nu op sopraansaxofoon/Johnny Hodges, en Bubber Miley-~~op~~ trompet. 19 januari 1929, voor Victor: Duke Ellington and his Cotton Club Orchestra met een dans: "Doin' the vooom vooom".

Laat 4 Duke Ellington a/h Cotton Club Orchestra: Doin' the vooom vooom (Duke
Kant B/band laatste-3:10-NCA Victor 741 028 (Ellington, Bubber Miley)

Bubber Miley, Johnny Hodges, na hem ^(lewyn) Artie Whetsol en dan weer Miley, Harry Carney ^{not} Joe Nanton, ~~heel even~~ ^{heel even} Bigard en tenelette Miley, in "Doin' the vooom vooom", 19 januari 1929. ~~Uit~~ Uit dezelfde Victor-session: "Saturday night function" - slot van deel 26 in De Geschiedenis van de Jazz, Mdr.

Idem: Saturday night function (Ellington, Bigard)
B/5 - 3:03 - idem